

בש"פ 2584/19 - פלונית, פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2584/19

לפני:

כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העוררים:

1. פלונית

2. פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

תאריך הישיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 7.4.2019 שניתנה במ"ת 5140-03-19 על ידי
כבוד השופט א' אברבנאל
י"ב בניסן התשע"ט (17.4.2019)

בשם העוררים:

עו"ד אמיר נבון

בשם המשיבה:

עו"ד ארז בן ארויה

מתורגמן:

מר איאד אבו גוש

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 7.4.2019 (מ"ת 5140-03-19, השופט א' אברבנאל). בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינם של העוררים והורה על מעצרם עד תום ההליכים.

כתב האישום וההליכים עד כה

2. ביום 4.3.2019 הוגש כתב אישום נגד העוררים וחמישה נאשמים נוספים, כולם בני משפחה אחת – ששה אחים, שהם הנאשמים 1-6, ואביהם שהוא נאשם מס' 7 (להלן: האב). בין משפחתם של הנאשמים לבין משפחת הנפגעים התגלע סכסוך בעקבות אירוע קודם שבו הותקף נאשם מס' 2, ט. כתב האישום דנן נסב על מעשי אלימות שהובילו למות אחד מבני משפחת הנפגעים, קטין יליד שנת 2002 (להלן: הקטין או המנוח), לפציעתם של שלושה נוספים – ע, ע-ו-מ וכן לפציעתו של אחד מהנאשמים.
3. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 11.2.2019 העורר 1, ח, חזר לביתו ונתקל באשה בשם חלימה, ממשפחת הנפגעים, שעשתה גם היא את דרכה לביתה. על פי הנטען, ח ירק לעברה, והיא קראה לעברו "תירק על עצמך". בהמשך לכך, חלימה נכנסה לביתו של בנה, עלי, וסיפרה לו על שהתרחש. במקביל, ח סיפר על כך לאביו, וחזר למקום שבו נתקל בחלימה, הסמוך לבית משפחת הנפגעים (להלן: זירת האירוע). עלי שלח את הקטין, בנו, לקרוא לעומר (שהוא אחיו של עלי), ויצא גם הוא מביתו. בשלב זה, סמוך לזירת האירוע, עלי והקטין ניגשו לח והיכו אותו. ח נמלט לביתו, סיפר על כך לאביו והזעיק את אחיו. בהמשך לכך, כל ששת האחים, הנאשמים 1-6, התקדמו אל זירת האירוע כשחלקם מחזיקים באלות ואבנים. כשהגיעו למקום, התפתחה בו קטטה אלימה. על-פי הנטען, ח וט שלפו את הסכינים שהביאו עמם ודקרו את עלי, את עומר ואת הקטין. כן נטען כי נאשמים 3-4 היכו אותם באלות, והנאשם 6 היכה אותם בידיו. מ, שניסתה לגונן על בני משפחתה בידה, נפצעה אגב כך ממכותיהם של הנאשמים. בהמשך, העורר 2, מוחמד, ונאשם מס' 6 עלו על גגון חנייה סמוך והשליכו אבנים לעבר משפחת הנפגעים. כתוצאה מהמעשים המתוארים לעיל, נפטר הקטין מפצעיו. לעלי ולעומר נגרמו פצעי דקירה וחבלות נוספות, ולמ נגרמו חבלות בשתי ידיה.
4. בתום האירוע הנאשמים 1-6 חזרו לביתם והשליכו את אחת האלות ששימשה אותם במקום מסתור מחוץ לבית. על-פי הנטען, ט החביא את אחת הסכינים ששימשה לדקירות בתוך שטיח מגולגל במרפסת הבית. האב סיכם עם מוחמד ועם שניים מהנאשמים הנוספים כי ט ייקח על עצמו אחריות בלעדית לאירוע.
5. בשל מעשים אלו יוחסו ל חולט עבירה של הריגה לפי סעיפים 298 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) וכן עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(1), 329(א)(2) ו-29 לחוק. לנאשמים 3-6, ובהם כאמור מוחמד, יוחסה עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיפים 329(א)(1), 329(א)(2) ו-29 לחוק. לאב יוחסו עבירות של שיבוש מהלכי משפט והדחה בחקירה לפי סעיפים 244 ו-245(א) לחוק. זאת, בשים לב לכך שט הודה בביצוע הדקירות כולן. לעמדת המדינה, מדובר בגרסה המבטאת את ההסכמה שנעשתה בין בני המשפחה לפיה הוא ייקח אחריות בלעדית על האירוע.
6. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של כל הנאשמים – מלבד האב ששחרר בתנאים מגבילים – עד תום ההליכים נגדם. ביום 7.4.2019 נתן בית המשפט המחוזי את החלטתו בעניין. בית המשפט המחוזי הורה על מעצרם של ח, מוחמד וט עד תום ההליכים נגדם. בעניינם של שלושת הנאשמים האחרים הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקירים של שירות המבחן. המשך הדברים יתייחס בפירוט רק לעניינם של העוררים-ח ומוחמד.
7. באשר לח, בית המשפט המחוזי הבהיר שלפי הודעותיו במשטרה, לאחר שהוכה על ידי בני משפחת הנפגעים הוא סיפר על כך לאביו, ובעקבות זאת יצא עמו ועם הנאשמים הנוספים אל הרחבה. עוד נקבע כי ח מסר בחקירתו שהצטייד בצינור ברזל, וכי הודה שהתכוון להכות באמצעותו את בני משפחת הנפגעים. עם זאת, צוין שח הכחיש בחקירתו כי החזיק סכין בעת האירוע או שעשה בה שימוש. כמו כן, בית המשפט המחוזי התייחס להודעותיהם של בני משפחת הנפגעים

משפחת הנפגעים ושלעדים נוספים (ביניהם חלימה ואביו של ח), לפיהן ראו את ח מכה את בני משפחת הנפגעים באמצעות אלה. בפרט, בית המשפט המחוזי ייחס משקל גבוה להודעתו של עומר עצמו, שמסר כי ראה את ח דוקר אותו. בית המשפט המחוזי ציין כי הודעה זו, שנמסרה בסמוך לאירוע, בשעה שעומר היה בעיצומו של טיפול חירום בבית החולים ושה עומר לא הקטין את חלקו בקטטה, אינה מתאפיינת במגמתיות או בהפרזה. כמו כן, צוין כי הודעתו של עומר אף נתמכת בראיות נוספות – הודעתה של מ במשטרה לפיה ראתה סכין בידו של ח והודעתו של עלי לפיה ראה את חוט תוקפים את המנוח. בנוסף, בית המשפט המחוזי הדגיש כי הודעתו של עומר מבית החולים מתיישבת עם הדברים שמסר בזירת האירוע לשוטרים שהגיעו למקום, כאשר גם אז ציין שח הוא זה שדקר אותו. על כן, בית המשפט המחוזי קבע כימבלי להידרש לשאלת אחריותו של ח להריגתו של הקטין, די בדברים אלו כדי לבסס ראיות לכאורה לכך שהוא השתתף באירוע אלים, שבמהלכו היכה את בני משפחת הנפגעים באמצעות נשק קר ודקר באמצעות סכין את עומר באיברים חיוניים, באופן המגבש לכאורה את יסודות העבירה לפי סעיף 329 לחוק.

8. באשר למוחמד, בית המשפט המחוזי קבע כי מחומר הראיות עולה שהוא, כיתר הנאשמים, השתתף באירוע האלים וכי גם בעניינו מתקיימות ראיות לכאורה. בית המשפט המחוזי ציין כי הוא הודה בחקירתו שעלה לגנון שבמקום ויידה ממנו שתי אבנים, אך טען כי לא כיוון אותן לעבר מי מהנוכחים. בית המשפט המחוזי הבהיר שדברים אלו עומדים בסתירה לגרסאותיהם של בני משפחת הנפגעים, לפיהן מוחמד יידה את האבנים לכיוונם.

9. נוכח קביעות אלו, בית המשפט המחוזי הבהיר כי מעשיהם של שני העוררים מלמדים על סכנה הנשקפת מהם לציבור בכלל, ולבני משפחת הנפגעים בפרט. כמו כן נקבע כי אין חלופה שיש בה לאיין את מסוכנותם. באשר למוחמד, בית המשפט המחוזי ציין כי בשנת 2014 הוא הורשע בעבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנשק קר ונגזר עליו עונש מאסר בפועל של שלושה חודשים. בית המשפט המחוזי הדגיש כי הדבר לא הרתיע את מוחמד מלהשתתף באירוע האלים דן, ועל כן לא ניתן לתת בו את האמון הנדרש לשם שחרורו לחלופת מעצר.

הערר

10. לשיטת העוררים, בית המשפט המחוזי שגה כאשר הורה לעצור אותם עד תום ההליכים, מבלי שבחן את אפשרות שחרורם לחלופת מעצר נוכח קשיים ראייתיים, ואף מבלי שהורה לערוך בעניינם תסקיר בהתאם להחלטת ביחס לנאשמים האחרים (מלבד ט).

11. ח טוען כי הראיות הקיימות נגדו אינן מבססות חבלה בכוונה מחמירה ואף כי יש בהן כרסום משמעותי ביחס לעבירת ההריגה. בהקשר זה נטען כי ח לא היה מודע להחזקת הסכין על-ידי ט, וכי לא קיימות עדויות לפיהן הוא עצמו החזיק סכין באירוע. כמו כן, ח מצביע על כך שבהודעה מאוחרת יותר שמסר עומר הוא עמד על כך שאינו יודע מי דקר אותו, וזאת בניגוד לגרסה שמסר בהודעתו בבית החולים. ח מבהיר עוד כי הוא אמנם הודה שהחזיק במוט ברזל באירוע, אך מדגיש שהפגיעות שבהן עוסק כתב האישום לא היו יכולות להיגרם ממוט זה, ועל כן הדבר לא מגבש עבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

12. מוחמד טוען כי הפעולה הספציפית היחידה שיוחסה לו בכתב האישום הייתה יידוי אבנים, מעשה שהתבצע לדבריו מחוץ לקטטה עצמה. בנוסף, הוא טוען שכלל לא היה נוכח במקום כאשר אירוע האלימות החל, ואף לא היה מודע לקיומן של הסכינים. על כן, מוחמד סבור שלא קיימות ראיות בגינן ניתן לייחס לו את העבירה של חבלה בכוונה

מחמירה, ומטעים כי הפגיעות שעליהן נסב כתב האישום מתמקדות בפצעי הדקירה וההכאה השונים, ולא בפגיעות מהאבנים שהושלכו. לדבריו, מעשה יידוי האבנים היה שולי ומנותק מהאירוע העיקרי. בנוסף, מוחמד שב ומדגיש כי איש מהמעורבים לא טען בחקירתו כי הוא הגיע מצויד במקל או בכל חפץ אחר. באשר לעילת המעצר טוען עוד מוחמד כי לא היה מקום לתת משקל רב להרשעתו הקודמת, שמהווה אירוע פלילי יחידי בחייו מלפני כחמש שנים.

13. הדיון בערר התקיים בפני ביום 17.4.2019. בא-כוחם של העוררים חזר וטען, בעיקרו של דבר, שאין ראיות לכאורה שמכוחן ניתן לייחס להם את העבירות החמורות המצוינות בכתב האישום, להבדיל ממעורבות מסוימת, פחותה בהרבה, באירוע. באופן יותר כללינטען כי העוררים ובני משפחתם הם אנשים נורמטיביים, וכי יש לראות בהם ובבני משפחתם קורבנות של שרשרת אלימות, שהאירוע מושא כתב האישום הוא אך חוליה אחת בה. על כן, לשיטת בא-כוחם של העוררים, יש הצדקה להורות על שחרורם של שניהם גם יחד לחלופת מעצר, ולחלופין להורות על הזמנת תסקיר של שירות המבחן לצורך בחינת האפשרות לעשות כן.

14. עמדת המדינה היא שדין הערר להידחות. בא-כוח המדינה הצביע בדיון על כך שקיימות ראיות למכביר למעורבותם של העוררים באירוע. בהמשך לכך, נטען כי לא ניתן לבחון כל אחד ואחד משלבי של האירוע במנותק, אלא לראות את התמונה הכללית, שבגדרה הנאשמים הגיעו לזירה כשהם מצוידים בכלי נשק מסוגים שונים, וזאת בתגובה ישירה לכך שח הזעיק את משפחתו לעזרה.

15. בא-כוח המדינה אף הוסיף וטען כי המדינה אמנם לא הגישה ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי, שהתייחס לקיומן של ראיות לכאורה רק ביחס לחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק, אך לשיטתה קיימות ראיות לכאורה בעניינו של ח אף לביצועה של עבירת ההריגה.

16. מעבר לדברים אלו, בא-כוח המדינה ציין בפתח הדיון כי הוא ובא-כוחם של העוררים ניהלו ביניהם דין ודברים, במסגרתם הוצע כי מוחמד יודה בקיומן של ראיות לכאורה לגביו בעוד שהמדינה תסכים לעריכת תסקיר מבחן בעניינו - על בסיס השוואה להחלטה בעניינם של הנאשמים 3 ו-4 - אולם לא הושגה הסכמה בנוגע לכך.

דיון והכרעה

17. לאחר שבחנתי את הדברים אני סבורה שדין עררו של ח להידחות ואילו דין עררו של מוחמד להתקבל, אך זאת באופן חלקי בלבד - בכל הנוגע להזמנת תסקיר מבחן בעניינו - עניין שאף המדינה קיבלה את ההיגיון שביסודו, הגם שבמקור הציעה לכוון את הדברים בהסכמה לקיומן של ראיות לכאורה.

18. כידוע, לשם הכרעה בשאלה האם מתקיימת תשתית ראייתית לכאורית יש לבחון האם הראיות הגולמיות עשויות להוביל - לאחר עיבודן ובחינתן בהליך העיקרי - לראיות אשר יש בהן כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם (ראו למשל: בש"פ 6393/13 שפק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.10.2013)). ביןעוצמתה הראיות לכאורה לביןמידת הנכונות של בית המשפט לשקול חלופתהמעצמתקיימת "מקביליתכוחות", כךשככלשעוצמתהראיותתגבר, תקטןהנכונותלבחוןחלופתמעצר, ולהיפך (ראו למשל: בש"פ 7444/14 אלטורני' מדינת ישראל, פסקה"ז (17.11.2014); בש"פ 6804/18 קדיסנ' מדינת ישראל, פסקה 20 (17.10.2018)). על רקע זה, אפנה לבחון את

התשתית הראייתית שהוצגה ביחס לכל אחד מהעוררים.

19. הראיות בעניינו של ח- כאמור, בעניינו של ח קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק. לאחר שעיינתי בחומר שהוצג אני סבורה כי אכן די בו, ובפרט בהודעותיו של עומר, על מנת לבסס זאת. כך, יוזכר כי בהודעה שמסר עומר בבית החולים סמוך לשעת האירוע הוא תיאר את התקרית בפירוט רב, ואף ציין שראה כי ח הוא זה שדקר אותו. בעניין זה הוא אמר כך:

"הרגשתי שמהונכנס לבטן שלי, הורדתי את הראש וראיתי מולי את ח. הוא זה שדקר אותי, הוא עוד החזיק את הסכין בידו וזמן שהו אדקראו ותיבבטן. אני נתתי לו מכה על הראש בידים, והוא ירד לרצפה, הוא הספיק לדקראו ותיברגלי מין וברח... שאני הרגשתי את הדקירה משהיה מולי זה, הוא גם היה הכי קרוב אליי" (הודעתו של עומר מיום 12.2.2019 בבית החולים, שורות 30-32, 49).

20. כמו כן, מדיווחים של השוטרים אשר הגיעו לזירה לאחר האירוע עולה כי כך מסר להם עומר גם בשלב זה (ראו: הודעתו במשטרה של השוטר אמיר בן-קיקי מיום 13.2.2019, והודעתו במשטרה של השוטר ממדוח אבו יוסף סעד מיום 12.2.2019).

21. אמנם, בא-כוח העוררים הדגיש כאמור כי בהודעה מאוחרת יותר גרסו של עומר השתנתה, וכאשר נשאל אם מסר לשוטרים בזירת האירוע כי ח דקר אותו, השיב בשלילה (הודעתו של עומר במשטרה מיום 15.2.2019, שורה 204). כידוע, בשלב של דיון בבקשת מעצר עד תום ההליכים, בית המשפט הבוחן את דבר קיומן של ראיות לכאורה אינו נדרש לשאלות בעניין מהימנות העדים ולסתירות העולות מן ההודעות שנגבו. רק כאשר מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על פני הדברים, עשוי הדבר לעתים להוביל למסקנה כי בשל חולשת הראיות לכאורה אין הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריש או שיש מקום להורות על חלופת מעצר (ראו: פ"פ 2607/10 פניאן' מדינת ישראל לפסקה 13 (18.4.2010)) מכל מקום, במקרה דנן לא מצאתי כי השינוי בין הגרסאות שולל בהכרח את קיומן של ראיות לכאורה ביחס לח, כפי שהציע בא-כוח העוררים. כך, גם בהודעתו במשטרה מיום 15.2.2019 עומר מציין כי בעת הדקירה ראה מולי את ח ואת ט שהיו קרובים אליו (ראו שם, בשורה 90). בהמשך, עומר אמנם משיב כי לא אמר לשוטרים במקום שח דקר אותו (שם, בשורה 204), אך כשנשאל ישירות בשנית הוא לא שולל את מעורבותו של ח בדקירה, ושוב מבהיר כי חוט היו מולי בשלב זה:

שאלה: "אז בעצם אתה ראתי את ח דוקר אותך או לא?"

תשובה: "הוא היה הכי קרוב אליי, הוא יחד עם ט, שאשרף היה הדיבור שלנו יחד אבא שלו היה בינינו אבל חוט היו כך ממש מולי איך שאני רואה אותך עכשיו"

שאלה: "אבל אתה לא ראתי אף אחד לא דקר אותך?" [כך במקור - ד'ב'א']

תשובה: "לא אני אומר לך בעת שדחפו אותי לקיר אני כזה אני לא נפלתי ממש כזה התכופפתי ראיתי את ח מולי אוני [כך במקור - ד'ב'א'] דחפתי אותו ואז אני ראיתי את הניצוץ הזה ממש קרוב לרגל שלי" (ראו שם, בשורות 205-209).

22. כמו כן, כשנשאל עומר, במסגרת הודעה זו, מה היה לח ביד הוא השיב: "משהו חד אני לא ראיתי צבע" (שם, בשורות 56-57). כמו כן, כשנשאל האם ראה סכינים בידיים של חוט הוא השיב: "כן אבל אני לא יודע להגיד לך צבע או

גודל" (שם, בשורות 239-240). יצוין עוד כי החזקתו של ח בסכין מוזכרת גם בהודעתה של מ (ראו הודעתה במשטרה מיום 12.2.2019, עמוד 3, שורה 4). כמו כן, גם בגרסה אחרת ומאוחרת יותר עומר תיאר שוב כי בעת הדקירה, חוט היו השניים "הכי קרובים" אליו (הודעתו של עומר מיום 25.2.2019, שורה 32). אם כן, גם הודעותיו המאוחרות של עומר לא מתיישבות עם גרסתו של העורר, ודברים אלה אמורים אף מבלי להתייחס לכך שהגיון הדברים תומך לכאורה בערך שיש לייחס לגרסאות שנמסרו מיד לאחר האירוע.

23. לאמור לעיל יש להוסיף כי ח הודה כי החזיק מוט ברזל באירוע, ואף שהשתמש בו כדי להכות את עלי ברגליו (ראו הודעתו במשטרה מיום 17.2.2019, שורות 78-79 ו-149). כמו כן, סמר, ממשפחת הנפגעים, מסרה כי ראתה את ח מכה את המנוח בראשו, וכאשר נשאלה באמצעות מה עשה זאת, היא השיבה: "ברזל, לא יודעת" (הודעתה במשטרה מיום 12.2.2019, שורות 2-4). למעשה, גם חלימה מסרה כי ראתה שח הרביץ למנוח עם "מקל או ברזל" (הודעתה במשטרה מיום 12.2.2019, עמוד 1, שורה 18). הואיל ולפי כתב האישום הנפגעים סבלומחבלותנוספות שאינן רק פצעידקירה, בשלב זה לא ניתן לשלול את ההקשר שבין מוטהברזללפגיעותיהם. אם כן, כמו בית המשפט המחוזי, אף אני סבורה כי מתקיימת בענייננו תשתית לכאורית מספיקה לשם המשך מעצרו של ח ביחס למיוחס לו לפי סעיף 329 לחוק, אף ללא הידרשות לעבירת ההריגה.

24. הראיות בעניינו של מוחמד – לפי כתב האישום, מוחמד הגיע אל זירת האירוע לצד אחיו, ויידה אבנים לעבר משפחת הנפגעים. גם במקרה זה נראה כי מחומר הראיות עולה לכל הפחות תשתית לכאורית לעבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק במסגרת מעשים אלו, אשר יוזכר כי ניסוחה כולל רכיב ניסיון ("מנסהשלאכדיןלפגועבאדםבקליע, בסכין, באבןאובנשקמסוכןאופוגעניאחר"). בניגוד לטענותיו של מוחמד, מהראיות עולה לכאורה כי האבנים אכן כוונו לעברה של משפחת הנפגעים. כך למשל, נור אלדיןעבאסי, בנושלעומר, הבהיר בהודעתו במשטרה שמוחמד ונאשמים נוספים זרקו אבנים "עלינו ועל הבת דוד שלי" (הודעתו במשטרה מיום 15.2.2019, שורות 80-82, 86-88). בדומה לכך, חסן עבאסי, שהיה אף הוא בזירת האירוע, ציין כי מוחמד "היה מעל המקום של האירוע, הוא החזיק אבנים וזרק אותן לעבר עומר ועלי" (הודעתו במשטרה מיום 12.2.2019, שורה 24). בנוסף לכך, גם אם יידוי האבנים נעשה בשוליה של הקטטה, דבר שלא ניתן לקבוע בשלב זה באופן נחרץ, הרי שמההודעות השונות עולה כי מוחמד הגיע כאמור לזירת האירועים הקטלניים בדבוקה אחת עם יתר אחיו, שהיו חמושים בנשק קר. כך למשל, חסן עבאסי מסר שכאשר הגיע למקום ראה "שמישמעורבבקטטההעליועומרוויסאם, ומולםמוחמד, חאלד, אשרפחוט", ושהם "מריצים אחד לשני" (הודעתו במשטרה מיום 12.2.2019, שורות 9-10). אימאןעבאסי, אשתו של עומר, ציינה בחקירתה "ראיתי אותם שישה יחד עם האבא עולים עם סכינים", ומנתה בין השישה גם את שמו של מוחמד (הודעתה במשטרה מיום 12.2.2019, עמוד 1, שורות 10-13). בדומה לכך, גם חלימה מסרה כי כאשר בנה עלי יצא החוצה "כל הבנים של סארי היו כבר בחוץ", וכשנשאלה מי תקף את עלי ואת המנוח ציינה גם את שמו של מוחמד. חלימה מסרה עודשראתה שמוחמדזרקאבניםלצדנאשםנוסףוכשהשניים "גםתקפואתעלי" (הודעתהבמשטרהמיום 12.2.2019, עמוד 1 שורה 14; עמוד 2 שורות 9-12). הודעות אלה אינן מתיישבות לכאורה עם טענתו של מוחמד לפיה הגיע למקום רק בסופה של הקטטה. אם כן, כפי שסבר בית המשפט המחוזי, בשלב זה די בכך על מנת לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה לכך שנטל חלק באירוע האלים, שהיקפו המדויק עוד יתברר.

25. בסיכומי של דבר, אני סבורה אפוא שראיות לכאורה קיימות גם קיימות בעניינם של שני העוררים. טענותיהם בדבר תמיהות וקשיים יוסיפו להתברר בהליך העיקרי.

26. באשר לעילות המעצר, אני סבורה שלנוכח הראיות בדבר מעורבותו של ח באירוע תוך שימוש בסכין לכאורה,

וכן הראיות המצביעות על היותו גורם מניע של האירוע במידה רבה, עילת המסוכנות היא ברמה גבוהה המצדיקה שלא להורות על הזמנת תסקיר. יוזכר כי שימוש בנשק קר מקים חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוקסדרהדיןפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, ולא מצאתי כי עלהבידיחלסתוראותה. לעומת זאת, נוכח מעורבותו המצומצמת יותר של מוחמד ובהתחשב אף בעמדת המדינה לעניין זה, אני סבורה כי בעניינו יש מקום להזמין תסקיר מבחן שיאפשר בחינה של חלופת מעצר - וזאת מבלי לנקוט כל עמדה לגוף הדברים.

27. בהתאם לכך, אני מורה כי שירות המבחן יגיש תסקיר מטעמו בעניינו של מוחמד לא יאוחר מיום 19.5.2019. לאחר הגשת התסקיר יקבל בית המשפט המחוזי החלטה עדכנית בעניינו, לפי מיטב שיקול דעתו.

28. סוף דבר: הערר נדחה ביחס לעורר 1 (ח), ומתקבל באופן חלקי בעניינו של העורר 2 (מוחמד), כמפורט בפסקה 27 לעיל.

ניתנה היום, כ"ה בניסן התשע"ט (30.4.2019).

ש ו פ ט ת